

La política i la crisi

Economia de la responsabilitat

Els polítics hem de tenir un discurs constructiu, realista i comprensible, que inspire confiança

JOSEP-LLUÍS
Carod-Rovira

Una situació generalitzada de crisi, patida conscientment en els països desenvolupats, té conseqüències negatives no exclusivament econòmiques. Els sentiments de preocupació, inseguretat, incertesa, por, fragilitat, pessimisme, van guanyant adeptes. La desorientació sobre el rumb que cal seguir és tan notable com la constatació que els suposats experts de Wall Street no n'eren tant, i la manca de confiança en el futur, davant de la gravetat d'aquesta situació, correm el risc que es pugui anar estenent.

Presoners del tacticisme, la immediata i la mirada curta, només veurem la sortida del túnel si mirem més a llarg termini. Però també si acceptem la inviabilitat d'un model econòmic basat en el benefici immediat i de dimensions desproporcionades, model que haurà de deixar pas a una economia de la responsabilitat. Tres són, fonamentalment, els actors que hauran de construir l'arquitectura d'una economia responsable i ser capaços de compartir un terreny comú: les administracions públiques, les empreses i els bancs.

ÉS OBLIGACIÓ dels polítics tenir un discurs constructiu, realista i entenedor, que no sigui destructiu de les posicions de l'adversari i, sobretot, que inspire confiança, sense recórrer a mesures impossibles, demagògiques o inútils. Vivim temps difícils i hem d'actuar amb sensatesa, amb decisions que generin seguretat, estabilitat i esperança davant del futur, però lluny de caure en un optimisme fictici i sense fonament. En aquest moment s'esperen certeses i referents clars i

hem de saber fer els gestos imprescindibles: austeritat en la gestió dels recursos; simplificació de mesures per facilitar iniciatives empresarials, amb l'eliminació de tràmits burocràtics inservibles i ràpides en les resolucions administratives; tracte proper, càlid i eficient amb els ciutadans en recerca d'informació a les oficines públiques; adopció d'una clàusula social en els contractes amb l'empresa privada, amb el requisit d'ocupar-hi aturats de llarga durada; opció decidida per les energies renovables no contaminants i combat sense treva contra el fracàs escolar i a favor de la competència multilingüe i també dels ensenyaments professionals.

EL MÓN DE l'empresa ha de girar els ulls cap a la represa del seu millor patrimoni, característic dels països europeus de tradició industrial com el nostre: recuperació dels valors clàssics de la cultura emprendedora (treball, risc, esforç, iniciativa, estalvi, innovació, creativitat...); abandonament d'algunes males pràctiques, per part d'alguns, i retorn al rigor, la seriositat, la formalitat; compliment de terminis establerts en els contractes, reinversió de beneficis en la millora i viabilitat de la pròpia empresa i afavoriment de fusionacions i enteses estratègiques entre diferents empreses. Però l'empresa, si bé no pot ser una fàbrica d'o-

LEONARD BEARD

Presoners del tacticisme, la immediata i la mirada curta, només veurem la sortida del túnel si mirem més a llarg termini

pulència i ostentació per a uns quants, tampoc no pot ser, només i sobretot, un espai permanent de reivindicació laboral. Cal recuperar l'ètica del treball, el gust per la feina ben feta i una noció de treball responsable, del tot incompatibles amb l'índex actual d'absentisme laboral a l'administració i també en el sector privat.

No tindria sentit ser exigents amb els governs, amb els empresaris i amb els treballadors i no ser-ho també amb els bancs i les entitats financeres. Fa tot l'efecte que adoptem una actitud massa a la defensiva, atrinxerats en una mena de conservadorisme de moviments, tot esperant temps millors que ningú no sap com arribaran si no es treballa per aconseguir-ho. Han de tenir el coratge de ser també valents i assu-

mir riscos, reactivar una política de préstecs per a iniciatives empresarials serioses i de trajectòria solvent i, alhora, tornar a obrir l'aixeta del crèdit hipotecari per a habitatge familiar, amb prudència i rigor, però amb crèdit. Només d'aquesta manera el cercle viciós es podrà anar convertint en virtuós, si es donen facilitats a les empreses i a les famílies, amb tantes garanties com calgui.

ÉS EN AQUEST marc en el que concebem una sortida catalana de la crisi, entenen la crisi com a oportunitat, de manera que, sobre la base dels nostres actius, que en tenim, siguem capaços de dibuixar una estratègia que detecti noves oportunitats de negoci, tant reconvertint sectors actualment madurs com obrint-nos a nous espais davant dels reptes que en aquest moment enfronten les societats més desenvolupades. Només d'aquesta manera podrem assentar els pilars d'economia més competitiva i més sostenible des de la responsabilitat col·lectiva.

Reactivar l'economia i estimular el consum no depèn de cap solució única o màgica. No existeixen. Però estic segur que aquestes mesures elementals d'economia responsable, que són filles del sentit comú, faran que estiguem en millors condicions per anar sortint d'aquest forat negre on ara ens trobem. Sé que serem capaços de fer-ho i que ho aconseguirem. El futur no està escrit, no ens ve donat, però sí que sabem que el que fem avui ens determinarà la Catalunya del demà. Un país com el nostre, que va fer la revolució industrial sense tenir estat, ni ferro, ni carbó, ni cotó, remant contra el vent i confiant només en el seu propi esforç i la seva decisió, també serà capaç ara d'anar avançant cap a la sortida del túnel. Entre tots ens en sortirem! =

Vicepresident del Govern

La roda

JUAN-JOSÉ
López Burniol

¡Atenció!,
vista a
l'esquerra

Després de les últimes eleccions generals, un amic de la meua quinta -que ja ha iniciat el camí del relativisme final- em va dir: «No t'enganyis, l'Espanya urbana emergent -la de les ciutats i la perifèria- tendeix a votar el Partit Popular». I, davant de la meua estranyesa, va afegir: «Sí, el PSOE el vota l'Espanya rural subsidiada, els treballadors sindicats -i no tots-, una part de la població dels cinturons urbans de tradició obrera, intel·lectuals i assimilats que, temps enrere, van somiar en una altra revolució pendent, com també Catalunya i Euskadi, que tenen una dinàmica política autònoma. Parlant clar: el PSOE governa gràcies al vot català». «Pels seus votants -va concloure-, el PP és més modern que el PSOE. El que passa és que el Partit Popular encara no ha aconseguit apartar el nucli ultraconservador -disfressat de neocom- que el radicalitza. Però tot arribarà: la perifèria -Camps, Valcárcel, Feijóo- ja és un potent contrapes del nucli dur madrileny. Tant, que han convençut Rajoy perquè continuï, tan difícil com és convèncer de res un gallec».

Les zones urbanes de Galícia han decantat el resultat electoral a favor del PP

No ho vaig veure clar i vaig oblidar el tema. Però, al repassar informacions sobre els recents comicis, m'ha cridat l'atenció la insistència dels comentaristes en els guanyos dels populars a les zones urbanes de Pontevedra i la Corunya, que han estat les que han decantat el resultat a favor del PP en forma de majoria absoluta. La Galícia costanera -'insisteix- ha estat la clau del triomf popular, perquè és la zona més castigada per la crisi. Fet que comporta la paradoxa que l'esquerra ha resistit més bé a la Galícia rural -Lugo i Ourense-, on ha ocupat, en part, les velles xarxes clientelars conservadores.

Els socialistes han d'enfrontar una vegada per sempre la realitat i liderar -com a partit al Govern que són- una resposta concertada a la crisi, que es concreti en reformes estructurals, ja que no n'hi ha prou amb afirmacions retòriques de la intangibilitat del mercat de treball, ni amb periòdiques invocacions a la memòria històrica i a la laïcitat de l'Estat, ni amb la implantació d'Educació per a la Ciutadania. És l'economia, és l'economia... =

Animus
Iocandi

Ferreres